

D ti padlých boh

Vyšlo také v tištné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent
D ti padlých boh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

C

P

B

A

K

DĚTI PADLÝCH BOHŮ

V

II

COO
BOO

P elo íla Al b ta Kalinová

CHILDREN OF FALLEN GODS

Copyright © 2021 by Carissa Broadbent. All rights reserved.

Cover illustration by Ina Wong: artstation.com/inawong

Translation © Al b ta Kalinová, 2025

ISBN tišt né verze 978-80-267-4040-7

ISBN e-knihy 978-80-267-4043-8 (1. zve ejn ní, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4060-5 (1. zve ejn ní, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4061-2 (1. zve ejn ní, 2025) (mobi)

V nováno vám. Fakt, e práv tete tuhle knihu,
je ta nejú asnjší v c na sv t .
Díky. Doufám, e se vám bude líbit!

PROLOG

Za alo to šepotem a skon í to k íkem. Co p íjde mezi tím, je jen tanec zamotaných vláken osudu.

Kdysi jsem v íla na osud. Nebo aspo ň co takového. V íla jsem vbohy a e víra tvá t zachrání æ existuje ň jaký vznešený plán. Pro í jsem ěrpala takovou út chu z p ěsv d-ení, e jsem jen nepatrným dílkem veliké skláda ky? Pro í jsem se tak vy ívala v p edstav ě své vlastní bezvýznamnosti? Snad proto, e jsem byla tak zoufale sama, e jsem se zuby nehty dr ěla toho niterného spojení: vy m ě nem ěte opustit, proto e jsme poutníky na stejné cest ě.

Takovým v cem ů nev ím. Kdyby bohové existovali, jist ě by ke mn ě touhle dobou ů promluvili. Pohybuju se tak blízko smrti, e ji cítím tak na dosah, jako bych tiskla prsty k ojí ň nému sklu, je m ě d ílí od jejich sv ěta. A kdy ě se do ň j dívám, nevidím nic ne prach a kosti.

Poznala jsem, e v íivot ě i ve smrti najdete jenom málo jistot. Jednou z nich je, e kosti nemluví. Prach nezpívá.

Tak si zpívám sama, v neladících tónech útr k ě zapomenutého ů ení, a tou ím po ě ejivém rytmu srdce. Za alo to šepotem a skon í to k íkem. Co je mezi tím, odhalíme s v ěkem.

A tak ěkám.

6h !U ž ,k 6•

TISAANAH

Zalapala jsem polechu, otevřela oči a zadívala se do černé tmy. Byla jsem tak zpocená, že se mi lepily vlasy ke krku a hrubá tkanina pokrývky k tělu. V uších mi dunělo tak, že jsem ani neslyšela zvuky plující lodi. Vrzání dřeva, šum nímoje i pravidelné oddechování mých spících spolucestujících.

{N co se blíží.}

Ten šepot mi rozvířil mysl a naplnil mě panikou. Při každém mrknutí mi před očima probleskly vzpomínky Reshaye. Záblesk zlatých vlasů, pokoj plný bílé, bílé a zase bílé, i neodbytný pocit, že těsně za horizontem čeká cosi nespátelného, co se po mně sápe.

Nejenom po mně, po nás všech.

Pomaloučku jsem vstala a poslala Reshaye co nejvíce klidu. Musela jsem se vyplít velmi, velmi potichu, abych nikoho nevzbudila. Loď byla velká, jenže se na ní plavilo tolik lidí, že jsme se museli vzdát lůžek a nahradit je kavalci, na nich jsme spali v podstatě hlava na hlavu. Panství Esmarise Mikova totiž ve skutečnosti spíše než panství připomínalo malé

m sto. M sto, v n m p e ívalo tém na tisíc otrok . Vo-
ják , slou ících, d ve ek, podkoních, farmá , emeslník
a kucha . A samoz ejm ješt tane nic, mezi n jsem se
kdysi adila.

N kte í se rozhodli setrvat v Threllu, bu aby vyhledali
rodinu, nebo z stali na Mikovov panství, které p ešlo pod
formální nadvládu ád . V tšina se však vydala spolu s námi
do Ary. Do zem , v ní budou moct být svobodní. I kdyby
jen proto, e m má práv tahle zem nyní na vodítku.

P i tom pomýšlení se mi Reshaye rozvlnila v hloubi mysli.
Dokonce i ten nepatrný pohyb sta il a já ztuhla.

Sjela jsem o ima k zemi a rozhlí ela se, kudy projít. Serel
tiše chrápal hned vedle m . Kdykoli jsem se na n j podíva-
la, i víc jak po týdn u m poka dé píchlo u srdce. Po ád jsem
musela odolávat pokušení ho obejmout, jen abych se ujistila,
e je opravdu tady.

Dávno jsem p estala v ít v bohy. U tak íju v podru í
tolika smrtelník , e m nijak net ší p edstava, e za nitky
tahají i n jací nesmrtelní. Pokud však existuje n co, co bych
i já mohla pova ovat za zásah sh ry, je to skute nost, e m j
p ítel je mi op t po boku.

Druhý sousední kavalec zel prázdnotou.

Prošla jsem po špi kách okolo spících t l a vyplí ila se
po vrzajících d ev ných schodech na palubu, kde m po-
zdravil závan studeného vzduchu a nade mnou se rozpro-
st ela sametová p íkrývka nebe. Došla jsem nejistým kro-
kem a k zábradlí anaklonila se nad j. Pot na mém ele
v mrazivém vzduchu zledovat l, ale srdce mi dál bušilo jako
o závod.

Byl to jen sen, pošeptala jsem Reshaye. Jsi v bezpe í. Nebylo
to skute né.

Reshaye na m z hlubin mé mysli tiše zasy ela.

{V dycky je to skute né. V dycky, svým zp sobem. Na tomhle
sv t nebo v tom p íštím. Tady a te nebo v hlubinách pod povrchem.}

Na zátylku mi naskočila husí kůže, jako by mi na něj zezadu někdo neslyšně dýchl. Zvedla jsem oči k horizontu a ucítila, jak v Reshaye roste neklid a strach.

{N co...}

Zadívala jsem se nad hladinou mezi nebem a vodou skoupenou hladinou a Reshaye naplnila svou pozornost do dále spolu se mnou, pátrala, roztoučená.

Naklonila jsem se nad vodu ještě víc.

Ani nevím, po čem jsem pátrala. Jako by mi něco táhlo dál. N co, co bych mohla zahlédnout, jen kdybych se naklonila dost daleko...

Vtom mi na šířku strhla napětí. Zavrátora jsem, vrazilá do dobře známé hrudi a vzápětí mi zachytily pevné paže.

„Na plavání je zima,“ zašeptal mi do ucha jeho hlas. Tak blízko, že mi hned naskákala husí kůže úplně jiného druhu. Tak blízko, že se mi na muškovitě prchavou chvíli dotkl rty.

Reshaye se mi beze slova zanořila do hlubin mysli.

„Nepřepadla bych.“

„Raději jsem to neriskoval. Pokud si vzpomínám, v plavání zrovna nevynikáš.“

„Ts,“ odfrkla jsem a přejela svému únosci nehty po špičkách. Málem vyprskl smíchy – přesně jak jsem čekala – a hned mě pustil.

Max se na mě díval stroze, ale naplavený úsměvem. Jako by se marně snažil na mě zlobit. Dle očekávání mu cukalo v levém koutku rtů.

Tenhle úsměv jsem mu v dycku bez přemýšlení oplatila.

„Zneužíváš toho, že jsem ti prozradil svoji slabinu,“ podotkl.

Pokrčila jsem rameny. „Nemůžeš čekat, že odolám každému pokušení.“

U celý týden jsme si byli tak muškovitě blízcí, a přesto jsme se jeden druhého sotva dotkli. Na nic jiného nebylo soukromí, a kdybych nikdy nepřipustila nahlas, jak často

jsem si představovala, co bychom dělali, kdybychom ho měli. To by bylo trapné.

Pořád ještě jsem na chuť cítila ozvěnu jeho hlubokého dechu. Potměšile jsem se na něj ušklíbala, připravena na další slovní přestřelku, jen e jeho oči zvalily.

„No není mý?“ zeptal se tiše.

„Jsou hrozně skutečné.“

„To ano.“

Max si to jako jeden z mála moc dobře uvědomoval.

Když ke mně natáhl ruku, zvedla jsem obojí.

„Co?“

„No tak, Tisaanah,“ povzdychl si.

Úst mého jámu to ukazovat nechtěla. Nechtěla mu předvádět další starosti. Zvlášť ne když jsem v dlaních, jeho všeho se vzdal, jen aby tu se mnou byl. Ale nakonec jsem mu položila ruku dlaní vzhůru do té jeho a společně jsme se na ni podívali.

Íly na mém, dív tak ka bílém, zápěstí apodloktí téměř zernaly.

Max se zamračil.

„Je toho tolik, co o Reshaye nevíme,“ řekla jsem. „Možná je tohle jen další zvláštní neznámá.“

„Neznámé nemám rád.“

Tomu jsem se musela skoro zasmát. Taková náhoda, že proto e neznámé nás obklopují doslova ze všech stran.

Ale jakmile ke mně zvedl oči, všechen smích mi přešel. Ve svitu měsíce vypadaly tak zářivě a výrazně. Znovu mi dokonale připomněly, jeho je schopno to, co se ve mně skrývá. Uměla jsem si představit, jak zvedá prhledná víčka, jak mi probodává temným, odhodlaným pohledem, na e se celé jeho tělo mní v ohnivé jazyky.

Nádherné. Dřívě.

Naposledy jsem sklopila oči ke své ruce, pokrčila rameny a zase ji svila.

„Tohle je te stejn asi to poslední, co by nám m lo d -
lat starosti,“ ekla jsem znovu se zadívala a mo e sm rem
k A e.

Nev d la jsem, co nás tam eká. N kolik dn po odjezdu
z Mikovova panství se neslo v duchu bla ené radosti z vít -
ství, která p ehlušila všechno ostatní. Jen e no ní m ry brzy
získaly na intenzit spolu s tím, jak se b ehly Ary blí ily a e -
t z, na n m m dr ely ády, se utahoval.

Uzav ela jsem s nimi dohodu. ády mi tak prop jily
moc, kterou jsem pot ebovala ke svr ení threllských pán
a k osvobození t ch, které jsem kdysi opustila. Ovšem vým -
nou za to jsem se op t zaprodala do otroctví. S tím rozdílem,
e tentokrát se ode m ne eká rozsévání letmých dotyk a lí -
bivých slov, nýbr smrti.

P i tom pomyšlení se mi stáhl aludek. Kdykoli jsem za -
v ela o i, trýznily m obrazy Maxových vzpomínek ze Sarla -
zai. Takovou zkázu u nesmím zopakovat.

„Osobn bych ekl, e mám dostate n velkou mentální
kapacitu na to, abych si um l d lat stejn velké starosti s tím
vším,“ odtušil Max. Vzala jsem ho za ruku a on si se mnou
instinktivn propletl své h ejivé prsty.

„Co myslíš, e najdeme, a se vrátíme?“

Max dlouho ml el. „Já myslím, e to nedává smysl,“ ekl
nakonec. „Myslím, e Nura je a p íliš zamlklá. Myslím, e
je zvláštní, e se ády rozhodly podpo it Sesri a její vládu.
A myslím, e jsou zoufalé, co m na tom všem d sí nejvíc,
proto e nechápu pro . Tak e nevím, doeho se vrátíme, ale
rozhodn se mi to nelíbí.“

Doufám, e a se tam vrátíme, budeš p ipravená rvát se jako Ivica
ekla mi p ed pár dny Nura.

Nem la jsem jinou mo nost ne být p ipravená. Obklo -
povaly m p ipomínky toho,co vše nanm závisí. P ed osmi
lety m matka políbila na elo a poslala svou jedinou dceru
vst íc hr zné a nejlísté budoucnosti jenom proto, aby mi dala

aspo šanci, jednu jedinou šanci na p e ití, jednu jedinou šancina ivot. A tohle byla má jediná šance za ídit, aby m j ivot stál za všechny ty ostatní, které jsem vid la zhasnout. Aby u nikdy nevyrvali ádnou hol i ku matce z náru í. Aby u nikdy neposlali ádné matky do dol , na smrt.

V zájmu toho není ádná ob p íliš veliká.

Zadívala jsem se na Maxe, který hled l do dále, a v srdci mi ihned vzplála náklonnost i pocit viny.

Max toho kv li mn ob toval u tolik. Víc ne by m l kdo-koli muset.

„Pochopila bych to,“ ekle jsem tiše.

Max se na m podíval. „Co e?“

„Pochopila bych, kdybys to nedokázal. Kdybys nedokázal jít do ádné další války. Pochopila bych to.“

Po tvá i mu p eb hl stín bolestných vzpomínek, ale brzy zmizel.

„Jestli jdeš ty, jdu taky,“ ekl, pohladil m po tvá i a n - n dodal: „Je mi jedno, do eho se eneme. Nebudeš tomu muset elit sama.“

Bohové. Uhnula jsem pohledem k mo i, proto e to, jak se na m díval on, na m najednou bylo p íliš. Díky n mu jsem m la aspo chvíli pocit, e se dá všechno p ekonat. Vzáp tí se mi však v mysli rozhostil hlas Reshaye, jako kdy se dým rozplývá ve tm .

{Má pravdu,} zašeptala. {Nikdy nejsi sama.}

Další ráno jsem se u zábradlí zastavila se Serelem a znovu se naklonila nad vlny. V noci jsem pak u skoro nespala, ale a na to, e m bolely o i, jsem se cítila ile. Jako by mnou proudila elekt ina.

Serel zvedl bradu a pomalu zam oural do slaného mo ského vzduchu.

„Dnes bychom mohli p íplout, je to tak?“ zeptal se.

„Syrizenky íkají, e b ehý jsou blízko. Kdyby se trochu vy asilo, mo ná u bychom vid í i na v e.“

Serel dlouze zapískal. „V e. Musí na n být neskute ný pohled.“

„Taky e je.“ To se nedalo pop ít. Kdy jsem do Ary p ícestovala poprvé, m la jsem takové hore ky, e mi nez -staly skoro ádné vzpomínky na plavbu. Ovšem ten pohled na v e ty ící se nad impozantními arskými útesy jsem nezapomn la. Byl tak dechberoucí, e ve mn utíšil všechno ostatní.

Taky ve mn tehdy poprvé po mnoha týdnech probudil nad ji.

Jakmile k té vzpomínce Reshaye p íichla, ho ce se za-smála.

{To bylo tak bláznivé. Tak naivní.}

„Nikdy bych nev íl, e se toho pohledu do íju.“ Serel se po ád ješt š astn usmíval, ale ekl to hlasem, zho jasn íšela celá ho kosladká hloubka, která se v té jedné jediné v t skrývala. V krku mi uvízl knedlík.

„Bude se ti tam moc líbit,“ prohlásila jsem.

A p esv d ovala samu sebe tom, e to je pravdaMusela to být pravda. Serelovi se líbí skoro všude. Je plný tak vro-zeného a bezb ehého optimismu. Neexistoval ádný d vod, pro by m l Aru vnímat jakkoli negativn . A p esto... bylo tolik toho, co nev d l. Tolik, co jsem já sama nev d la.

Ohlédla jsem se p es palubu na druhou stranu. Shro-má dili se na ní tém všichni pasa é i, co znamenalo, e se po ní dalo sotva projít. Všichni v d li, e brzy dorazíme, a nikdo si necht l nechat pohled na arské b ehý uniknout.

V porovnání sArany byly emoce uprchlík tak ítelné. Ve vzduchu viselo takové nadšení, e jsem m la pocit, jako bych dýchala hustý sirup. Sirup s pachutí všeho ostatního. Nervozity, nejistoty i strachu.

Zabloudila jsem o ima na druhý konec lodi, kde se tísnila skupina uprchlíků kolem dvou osob. Mladý muž zvaný Filiás byl on co málo starší než Serel, měl krátké hnědé vlasy, bradu porostlou strništěm a velké hluboké oči, jimiž jako by neustále s podezřením pozoroval svět a hodnotil ho. Vedle něj stála padesátnice s klidnou tváří a prošedivělými zrzavými vlasy jménem Riasha.

Ti dva byli nerozluční a neustále obklopení lidmi. A když se jednalo o otroky zachráněné z Esmarisova panství, sotva jsem je znala. Zatímco já strávila v tísni ivota v paláci, oni byli na okraji jeho pozemků a pracovali na farmě. Serel se s Filiásem několikrát setkal, když si Filiás musel odkroutit slubu u hlídky. Já se však ani s jedním z nich nestetla a do chvíle, kdy se nalodili na palubu. Jako první jsem si na nich všimla toho odhodlání, které z nich sálalo.

V tšina lidí na lodi se plavila za vidinou lepšího ivota. Ale Filiás s Riashou chtěli vybudovat něco v tšího.

Co jsem samozřejmě plně podporovala. A přesto na mě zejména Filiás neustále pohlížel s hlubokou nedvěrou.

Ale to mě nijak neurálo. Vlastně ani nepokvapovalo.

Jistě slyšel, co se o mně a mé hrozné moci vypráví. A aťkoli jsme dříve otroci pod stejným pánem, jinak jsme se od sebe všichni, co jsme se na lodi sešli, zcela lišili. Všichni jsme pocházeli z různých zaniklých národů, z nichž některé spolu léta válily, dokud se neobjevila v tší společná hrozba v podobě threllských pánů. Pro které jsem byla zachráněná. Pro jiné Nyzerenkou, jež zaprodala duši nějakému temnému bohu. Někdy jim pomohl, ale komu proto ještě nutně nemusejí vřít.

Možná mě li pravdu. Možná jsem svět lidí zachránila z jedné válkou rozervané země, jen abych ho dovlekla do jiné. Možná ho nebudu schopna ochránit, když vlastně ještě ani nevím, jak ochráním sebe. Možná jsem se ostatně upsala krví, v níž mi navíc proudí Reshaye.

Bezdky jsem oima zabloudila přes palubu a k Maxovi. Opíral se o zábradlí vedle Sammerina. Zdálo se, že si mu na něco stůje. Napadlo m, jestli má pon t, je jako otev ená kniha. Stála jsem od j tak daleko, a p esto jsem m la pocit, jako bych ho skoro slyšela.

„Tak co, jaký je sex?“

Zvedla jsem obo í a otčila se k Serelovi, který se na m jen potm šile usmál. „Co e?“

„Slyšelás dobře.“

„ ádný sex není.“

„Aha, odpus , tak milování.“

„Serelé!“ Cítla jsem, jak mi rudnou tvá e, a koli jsem se sna ila tvá it vá n a p esv d iv . „ ádný sex není. Ani milování.“

„Kdyby to byla pravda – co není –, tak by to byla vá n škoda.“

„Pro myslíš, e...?“

„Proto e se na tebe dívá, jako by t cht l celou sníst. Pomalu. Jazykem.“

To u mi tvá e musely doslova ho et. P esto jsem si na vteinku vychutnala p edstavu, která se mi zrodila v mysli.

„Vidíš?“ podotkl Serel a ukázal na Maxe, který na m opravdu zíral. Jakmile jsem se na n j podívala, mávl na m jako by nic a uhnul pohledem stranou.

Bohové. Vá n je jako otev ená kniha.

„Já...“

Po ád ješt jsem p emýšlela, jak na to zareagovat, kdy Serel najednou vyt eštil o i a zadíval se mi přes rameno. Vzáp t se rozezn ly výky a dav za al obdivn hu et.

Serel samým ú asem tiše zaklel.

Otčila jsem se.

Mlha se rozestoupila a šedivá bílá ustoupila arské obloze. A p ed námi se kone n zjevily arské v e.

6h !U ž , k 6‘

MAX

Bývaly doby, kdy m pohled na arské v e zah ál u srdce. Vlastn víc ne to. Bývaly doby, kdy m inspiroval. Fascinovala m jejich mohutnost, krása, nekone ná stabilita, kterou reprezentovaly. Jak p ízna né, íkával jsem si tehdy, e jsou vid t na míle daleko. e jsou majákem, k n mu se m e- te upnout na zemi i na mo i, který bude v dy vysílat stálost a pravdu. Stejn jako ády samotné.

V nic jiného jsem nikdy tak neochv jn nev il.

A u nikdy nebudu.

Jakmile jsem v e spat il nyní, zamra il jsem se. Ke b ehu námstále zbývalo n kolik hodin, a p esto byly v e tím prvním, co jsme z Ary zahlédli. Dva sloupy sv tla zvedající se k nebi a mizející v ml ném oparu. Threllané lapali po dechu, usmívali se a ukazovali si na n .

Já však jako bych m l p ed o ima jiný obrázek. Obrázek Tisaanah, p edtím ne jsme se poznali, jak se opírá o zábradlí podobné lodi. S rozdrásanými zády, v hore kách, samotná na celém sv t . Kdy v e spat ila tehdy, nejspíš ji musela zalít úleva – úleva –, proto e si byla tolik jistá, e ády nás

všechny zachrání. A p itom z nás místo toho stahovali k i kousek po kousku, dokud u si nem li co vzít.

V tom, v em jsem kdysi spat oval sílu a jistotu, jsem te vid l jen groteskní pomník nedodr ených slib . V e mi p i- pomínaly dva prost ední ky zvedající se k nebes m.

A jdou samy k ertu.

Tisaanahstála vedle Serela, který hled l na horizont se stejn nadšenou nad jí jako ostatní. Jenom Tisaanah m la v o ích tvrdší, chladn ější pohled. l ústa dr ela vá n sta ená, koutky sto ené trochu dol .

Hlavou mi problesklo, jestli u v duchu sp ádá n jaký plán. Tisaanah plány miluje.

To já? Já miluju, kdy vím, e je n co jisté, ale nakonec jednám tém výlu n impulzivn . Mé impulzivní já na m k i elo i tentokrát, jenom jsem nev d l, co p esn .

„U se t ším, e se z téhle lodi kone n dostanu,“ zabru el Sammerin. Sice se o zábradlí opíral s elegantní bezstarost- ností, nicmén bych se vsadil, e má co d lat, aby se nepo- zvracel. „Pevná p da pod nohama... to bude p íjemné.“

„Jen ti nevím, jestli to bude p íjemné natolik, aby to vyvá- ilo to, co na nás na b eh u eká.“

„Hm,“ zabru el Sammerin neur it , na e se zhluboka nadechl, dlouze potáhl z dýmky a vydechl kou skrz zuby do v tru. Kou í, jen kdy je nervózní. íká tím víc, ne by mohla jakákoli slova.

Ké bych jen um l úzkost skrývat stejn dob e jako on. A - koli mo eplavectví neholduju, na tom, e jsme uvízli v bez a- sí tady na lodi, bylo cosi lákavého. Ani jsem nemusel mluvit therensky, a stejn jsem vnímal všechnu tu nad ji a nadšení Threllan . Bylo snadné se v nich na pár dn ztratit. Zvláš p i pohledu na Tisaanah, která se dívala na Serela, jako by si nikdy nebyla jistá, e se jí jenom nezdá. Z t ch dvou íšela tak euforická radost, jako by arjeden z nich nemohl uv it tomu, e se s tím druhým znovu shledal.

Bylo to krásné. Takhle se zdálo, jako by to všechno nakonec stálo za to. Proto e za její št stí by stálo cokoli.

P esto mi neuniklo, jak se nad námi stahují mra na.

Podíval jsem se na Nuru. Zdr ovala se spolu s Eslyn a Ariadneou, které vypadaly naprosto strašn . Syrozenky na lov ka mo ná jinak ne znepokojivým dojmem p sobit nem ou – nejspíš kv li t m prázdným pohled m, jimi jako by vám vid ly a do hlubin duše –, ovšem Nu ino ml ení a to, jak ka dý den upínala zrak plný o ekávání k A e, ve mn probouzely neblahou p edtuchu.

„P jdeš bojovat?“ zeptal se m Sammerin. „Do Sesariny války, spolu s Tisaanah?“

„Rozhodn ji nehodlám nechat vál it samotnou.“

Snadná odpov . Nijak jsem s ní neotálel. P esto bych lhal, kdybych tvrdil, e se mi p i tom pomyšlení nezaaly potit dlan . Rozprášit otroká e je jedna v c. Ale pozvednout me proti lidem, kte í jen poslouchají jiné v dce ne já, to je jiná. Poslední válka se na mn podepsala víc ne dost. A p í-liš dob e vím, jakou cenu musí lov k zaplatit, a navíc za jak málo.

„Z stanu s ní,“ dodal jsem odhodlan spíš sám pro sebe. „Ale to je celé. Jdu kv li ní, ne kv li nim.“

Sammerin vydechl další oblá ekou e. Ryvenajské války rozerval y i jeho, a koli se své jizvy nau il skrývat líp, ne kdy dovedu já. B hem posledních pár dní byl zamlklý a ti cho, jím se obklopoval, nevyza ovalo jeho obvyklou hloubavost, nýbr nervozitu.

„Jist bychom našli n koho jiného,“ poznamenal jsem. „Kdyby ses cht l po našem návratu vrátit ke své praxi.“

Prohodil jsem to jako by nic, ale Sammerin m probodl pohledem, který m j p edstíraný klid ihned prohlédl.

„Nikoho tak dobrého nenajdete,“ odpov d l a krátce se ohlédl na Tisaanah. P ejel ji tak temným pohledem, e jsem poznal, e se neřádí ani tolik na ni, jako spíš na to, co se

skrývá v ní. „A já bych tu v c ani nikomu jinému nesv il. A koli doufám, e na to nedojde.“

V krku mi uvízl knedlík. Proklínal jsem se za to, ale ulevilo se mi. Proto e ani já jsem nev il, e by to kdokoli jiný dokázal stejn dob e jako Sammerin. Síla jeho magie, jeho absolutní moc nad lidským t lem, z n j inila jednu z hrstky osob, které by dovedly Tisaanah zpacifikovat, pokud by se Reshaye vymkla kontrole. A ryzost jeho charakteru z n j inila jedinou osobu nãv t , které jsem v tomto ohledu mohl skute n v it.

Toho dne, kdy kontrolu nad mou myslí p evzala Nura a zdecimovala celé m sto, tam Sammerin nebyl. Stejn jako toho dne, kdy Reshaye mýma vlastníma rukama zmasakrovala mou rodinu.

I kdy to nikdy ne ekl nahlas, v d l jsem, e se za to cítí odpov dný a e ho to tí í.

Nebylo co víc íct. Místo dalších slov jsem ho poplácal po rameni, obrátil se zp t k mo i a díval se, jak se v e i jejich ím dál chladn ější stíny blí í víc a víc.

„N co je špatn ,“ zabru el jsem.

Ani jsem si neuv domil, e mluvím nahlas, dokud Sammerin nep itakal: „To tedy je.“

Tisaanah se kám nap ídi u p ipojila. Sice nic ne íkala, ale p esto jsem z ní cítil nejistotu, jí jen nedávala pr chod.

Dopluli jsme tak blízko ke b ehui, e jsme u vid li na p ístav. Ale zatímco uprchlíci ěhrellu neskrývali nadšení, my ostatní se nervózn ísnili na p ídi.

N co bylo špatn .

Zatím jsme byli p íliš daleko, ne abychom z lidí v docích rozeznali víc ne malé barevné te ky, ale p esto jsem vnímal velké mno ství zlatých kabát , které jsou sou ástí uniformy

královské gardy. V e jako by se nad námi ty ily... temn ji ne obvykle. Zamkneji. Navíc b n v hlavním m st kotvily desítky, mo ná istovky rybá ských lodí, kde tonyní p ístav celý okupovala jen nablýskaná flotila.

„To jsou bitevní lod ,“ podotkl jsem.

Tisaanah se na m znepokojen podívala. „Bitevní?“ hles-la tiše.

Jako by íkala Tak brzy?

Musel jsem souhlasit. Sám jsem se chystal na válku, ne-myslel jsem však, e na nás bude ekat u p i p íjezdu.

Oba jsme probodli o ima Nuru, která tém ur it v d -la víc, ne na sob dávala znát. Nicmén i ona na blí ící se b ehly pohlí ela s velkými obavami, a dokonce s náznakem zmatku.

„Tam nepoplujeme,“ zavrt la hlavou Tisaanah. „Ne s toli-ka lidmi na palub . Nehodlám to riskovat.“

„Nezakotvíme,“ ekl jsem a kývl na jeden z lodních lun . „Nejd ív se tam zajedeme podívat a zjistíme, co se d je. Lo tam m eme navést pozd ji.“

Nikdo se proti tomu neohradil. P ipravili jsme lun a na-stoupili do n j. Pak nám podali zbran . Sev el jsem v rukách svou h l a Tisaanah p edal její Il'Sahaj. Na okam ík jsme se na sebe zadívali. V d l jsem, e myslíme na toté . e práv tady, se zbraní op t pevn v rukách, kon í náš týden bez así a vrátíme se do tvrdé reality.

Se šplouchnutím nás spustili na vodu. Tisaanah, Samme-rina, Nuru, Eslyn a m . Ariadnea z stala na lodi a vpíjela se do nás svým prázdným pohledem. Já se chopil vesel.

Ml eli jsme. Vlny nás unášely k p ístavu. Kdy jsem se b hem veslování ohlédl p es rameno, vid l jsem postavy ve zlatých uniformách, jak se sbíhají na jedmoísto. Vypa-daly podobn jako uniformy královské gardy, ale ne identicky. Na náprsence m ly rudý odznak – pe e , kterou jsem na dálku nemohl rozeznat.

Uv domil jsem si, e práv tohle nesedí. Na uniform královské gardy se nevyskytuje ádný erb jakéhokoli rodu. Do konce ani královnin ne.

Ne jsme p irazili k d ev nému molu, napo ítal jsem dva tucty voják a jejich ady se dálrozr staly. V pop edí stál kapitán, který m l p es ramena p ehozený rudý pláš a pozoroval nás. Dva vojáci nám pomohli uvázat lana.

Nem l jsem as docenit, jaký je to pocit, stanout znovu na pevné p d . Zadíval jsem se na kapitána a m j neklid ihned vzrostl.

„Zdravím t , Maxantarie.“ Nervózn se na nás pousmál. „To u je doba. Ani jsem tomu necht l v it, kdy jsem se doslechl, e jsi zp t.“

„Eliasi, vá n u je to... doba.“ Kdy jsem s ním mluvil naposledy, byl to t ícátník v plné síle a jeden z nejlepších vále ník , které jsem kdy poznal. Nepochyboval jsem, e je po ád stejn vynikající, i kdy u m l hn dé vlasy na spáncích prorostlé šedinami rasy protkané jemnými vráskami.

Neuniklo mi, jak ze m nyní sklouzl pohledem k Tisaanah, k Sammerinovi i k Nu e. Pohledem vojáka, který hodnotí sv j cíl. Neuniklo mi ani to, e jeho mu i dr eli ruce na jílcích me a pod rouškou zdvo ility na nás hled li se stejnou pozorností.

Podíval jsem za n ke schodišti do m sta a málem jsem nahlas zaklel.

Bylo zabarikádované.

Z paluby lodi to nešlo p es budovy a ruch p ístav poznat, ale schody vedoucí nahoru do m sta byly zastav né d ev -nými povozy a st e ené vojáky. Proto vypadal p ístav tak opušt n . Proto e byl zav ený.

Vlezli jsme do pasti. A podle toho, jak se na nás Elias díval, jsem si um l p edstavit, kdo ji nejspíš nastra il.

Kývl na pozdrav Nu e. „Nuro, jako v dy je mi ctí.“

„M eš mi vysv tlit, pro jsi nás nechal obklít?“ odušila Nura chladn .

„Nemám v úmyslu vás obklít. Apokud slo íte zbran , velmi rád vám vysv tlím, pro jsme tady.“

S t mi slovy sjel pohledem k Tisaanah. Prohlí el si ji s takovou zv davostí, e jsem svou bojovou h l sev el ješt pev n ji.

„Rad ji bych to po adí prohodil,“ podotkl jsem.

„Není nutné, aby se to zvrhlo.“

Koutkem oka jsem zahlédl, jak Eslyn zvedá kopí a napíná t lo jako ko ka, která se chystá sko it po kanárkovi. „Jsme vojáci arské královny. U jenom tím, e proti nám pozvedáte zbran , se dopouštíte zrady. Nechte nás projít.“

Elias se na okam ík p ekvapen zamra il. „Jste vojáci Zerytha Aldrise,“ upozornil nás. „Zrádce právoplatného krále Ary Atricka Aviness. Tak e vás samoz ejm nem eme nechat projít. Vaše spojení s Aldrisem ín í z vás zrádce Ary a tr nu. Odho te zbran .“

Co e?

Nikdo z nás se ani nehnul. íšelo z nás doslova hmatatelné nap tí.

Atrick Aviness? Aviness je strýc Sesri, švagr jejího otce. A co s tím vším má co d lat Zeryth?

„Zeryth?“ zopakoval jsem.

„Král?“ vyhrkla Tisaanah. „Akorát jsme...“

Kdybych snad byl optimista, mo ná bych ekl, e do ur íté chvíle se ta situace snad dala vy ešit smírn . Jen e sta il jediný pohyb Eslyn a tahle nad je se vm íku rozplynula.

Sko ila kup edu a namí ila špi ku svého magií sršícího kopí Eliasovi p ímo na krk.

„Nevyhro ujte nám,“ zavr ela.

V ten okam ík ji Elias probodl neúprosným pohledem. „Odho te zbran ,“ zopakoval.

Všichni jeho vojáci pozvedli me e.

„Neopova ujte se nás dotknout,“ zasy ela Nura.

Pak jako by as zpomalil. P elet l jsem o ima vojáky stojící za Eliasem. Všichni byli v pozoru. Zp sob, jím na nás hled li, jsem dob e znal. Dívali se na nás jako na p edem ur ené cíle. Od samého za átku nem li v úmyslu nechat nás z p ístavu odejít ivé.

„T ikrát se nikoho o nic neprosím,“ varoval nás Elias.

To byla pravda. Ješt ne tu v tu do ekl, všiml jsem si, e jeho mu i u se dali do pohybu. V ílách se mi bez p emýšle ní rozproudila magie, která se vlila i do mé hole.

Ve zlomku vte iny jsem se vrhl vp ed a vykryval jeden útok za druhým. Vzáp tí se s mou holí st etl mocný úder me e a já se ocitl tvá í v tvá Eliasovi, který na m zatla il takovou silou, a jsem se rozt ásl.

„Vzdejte se,“ rozkázal mi skrz za até zuby.

„Nikdy jste nás necht li pustit.“

Elias se p ík e ušklíbl. Následující údery jsem zaslechl ješt d ív , ne dopadly. Ten první jsem sta il vykryt, ale druhý ne. Padl jsem na kolena.

Ohlédl jsem se a uvid l jsem, jak se nade mnou rozmachuje me em další voják...

Vzáp tí se mu zapotácel a hekl bolestí. Pak se chytil za b icho a já mezi jeho prsty zahlédl ernou hnilobu. Zavrávorál a já za ním uvid l Tisaanah. Il'Sahaj v jejích rukách byl od krve.

„Nedotýkejte se ho,“ za vala. Já mezitím vysko il zpátky na nohy.

Nem l jsem as jí d kovat. Nem l jsem as se ptát. Nem l jsem as se nadechnout.

Cokoli, co jsem snad mohl íct, p ehlušilo in ení oceli.

6h !U ě ,k 6'

TISAANAH

Násilí sršelo vzduchem jako blesky. Nap tí se nejprve pořád zv tšovalo, pak prasklo a vzáp tí na nás znovu dolehlo v plné síle.

Udr ovala jsem nad sebou kontrolu, ale jen st í. Reshaye mi cukala svaly, prop j ovala mi svou moc a opíjela m jí. Navíc vztek, který m popadl v moment , kdy jsem vid la, jak se ti mu i vrhli na Maxe... bylo a p íliš snadné mu podlehnout.

V ílách se mi vzedmula vlna magie, která se mi vlila do kone k prs a skrz n do Il'Sahaje.

{To je ale milé p ívítání,} zavr ela Reshaye. {Ty takoví zrádci. Uká eme jim, koho se rozhodli zradit. P edvedeme jim, co umíme.}

Vtom mi pa í projela bolest. Nestihla jsem se dost rych le vyhnout jednomu z me a jeho nabroušená špi ka mi zp sobila m lký škrábanec. Ihned a p íliš rychle, pomn sko il další z voják , který u se rozmachoval me em, ale vzáp tí ne ekan ztuhl. Koutkem oka jsem zahlédla Sam merina. V jedné ruce t ímal me , druhou m l zdvi enou a zatíнал ji v p st. Vzáp tí se voják zhroutil na zem jako hromádka nešt stí.

Díky, snaila jsem se íct, jen e se mi nedostávalo dechu. Ve zlomku vte iny jsem se oto ila a vykryla další útok, potom další a potom u Il'Sahaj za alcejchovat t la úto ník hnílobnými stuhami. Probojovala jsem se k Maxovi, p itiskla se k n mu zády a za ala bránit jeho slepá místa stejn , jako on bránil ta má. Max je nádherný bojovník a jeho pohyby jsou ladné a zkušené. P esto ádný z nich nedotahoval do konce a poka dé na samý záv r strhl ost í stranou od hr dla protivníka a namí il ho na mén citlivá místa. Jeho útoky zra ovaly, ale nezabíjely.

Reshaye nespokojen zasy ela. {Je to zbab lec.}

Plácla jsem ji p es prsty, jimi se natahovala pro v tší a v tší díl kontroly, za co jsem zaplatila dalším zalapáním po dechu – n kdo m sekl do stehna.

Zapotácela jsem se. Pa e p ede mnou mihl záblesk bílé. Nura. Vklouzla do prostoru, který jsem uvolnila nedokon e nou ranou, azabodla mému protivníkovi ost ído eber sama. Její magie ji obklopovala jako shluk stín . I takto krátké, avšak blízké setkání s její mocí ve mn probudilo nep irozený strach.

Zamrkala jsem a spat ila p ed o ima Esmarisovu krví zbrocenou tvá .

Zlaté vlasy a do krve rozed ené nehty a místnost plnou oslnivé bílé, bílé, bílé...

Hr za, kterou pocítila Reshaye, m div nep emohla. Stálo m veškeré psychické síly zatla it ji zp t do hlubin mysli. Poda ilo se mi uhnoutdalšímu úderu. I zasadit další ránu, pon kud tvrdší, ne jsem cht la. Z hrudi vojáka ihned vytryskla erná hníloba. Kdy zavrával blí ke mn , všimla jsem si, e strništ na tvá ích má ješt pro ídlé a ple samou jizvu po akné. Teštil na m o i. O i mladíka.

Na pochybování ale nebyl asNebyl as na otázky. Ve vte in se na m vrhli další vojáci. Spomocí Reshayina hn vu jsem se jimi postupn prosekala. Má temná magie se mísila s Maxovými plameny.

Otočila jsem se a zadívala se skrz bojovou scénu na moře, kde pořád ještě čekala naše loď, na její palubě se stále tísnili naši nevinní pasažéři. Dva z bitevních křižníků vyplouvaly z píšťavu.

Odplutela jsem kilet, jako by mi mohli slyšet nátačkovou dálku. Co nejrychleji odplujte!

Vtom mi někdo srazil k zemi takovou silou, že mi vyrazilo dech. Tvrdě jsem dopadla na záda. Nade mnou se skláněl Elias, který mi popadl za zápěstí. Jeho tělo bylo ve zbroji příliš těžké, ne abych ho dokázala odvalit. Zvedavě se na mě zadíval.

„Kdo jsi?“

Místo odpovědi jsem využila magie a soustředila ji do svých zápěstí. Elias sykl bolestí a pustil mě. Dlaně mu zernaly hnilobou.

Vyškrábala jsem se na nohy a rozhlédla se kolem sebe. Maximalizoval útoky ty mi najednou. Nura byla obklíčena. Sammerin držel v moci své magie sedm mužů, z nich každý se z jeho okov postupně vymačoval. A Eslyn byla doslova zasypaná těly. Z jednoho právě vytahovala kopí, přičemž se jen tak tak vyhnula bodnutí do zad.

Bylo jich příliš. Příliš mnoho.

Začala jsem pískat.

{Mám to skoncovat,} zašeptala mi Reshaye.

Ale já nechtěla.

{Máme dost velkou moc na to, abychom to ukončili.}

Ne.

{Proč ne?}

Ne.

Mé rozhodnutí však už viselo doslova na vlásku, kdy vtom...

Zemí otřásl výbuch.

Spadla jsem na kolena. Zvonilo mi v uších. Někdo mě vytáhl zpátky nanohy a vlekl mě směrem k výbuchu. Už jsem

se chystala zaútočit, kdy mi do ucha zasyel enský hlas: „Já ti pomáhám.“

Tou dobou už se kouzvedl natolik, že jsem si uvědomila, co se děje.

Syrizenky. Více jak tisíc Syrozenek vyskakujících ze vzduchu, jako by prošly nějakými neviditelnými dveřmi. Jedna popadla Maxe a strhla ho z boje pryč, další přiskočily k Sammerinovi. Nuže i Eslyn. A další a další se zjevovaly všude kolem. Na zemi bylo tolik krve, že jsem uklouzla na prknech mola.

„Drž se,“ zašeptala mi do ucha Syrozenka.

„Ale lo...“ zařvala jsem.

Do říct jsem to už nestačila. Svět kolem mě se rozplynul a zmizely jsme.

Nečekané ticho, je mě obklopilo, bylo ohlušující. Kdy jsem znovu otevřela oči, zase už jsem klečela na zemi, jen nebyla mokrá od krve, ale od rosy v trávě, do ní jsem tiskla dlaně.

„Ta mrcha mě spálila!“ stěoval si zrovna ní hlas.

„Nestalo by se to, kdybyste nás aspoň trochu varovaly,“ zabručela Eslyn. „Sama jsem byla jen dvacetiny od toho, abych Vivian usekla hlavu.“

Otočila jsem hlavu. Max byl vedle mě, taky klečel v trávě. Sotva se vyškrábal na všechny čtyři, hned se na mě zadíval.

„Jsi v pořádku?“ vyhrkl. Přikývla jsem.

Pak jsem se zvedla na nohy a obrátila se k Syrozenkám. Ta, která mě zachránila, blondýna spíhovatými tvářemi, se mračila na černou ránu na svém zápěstí. Zjevně jsem jí ji už dala já.

„Naše lo,“ ozvala jsem se. „Uprchlíci, kteří pohlupili spolu s námi...“

„Lože v bezpečí,“ odpověděl a poněkud netrpělivě. „N -

kolik Syrizenek jsme vyslali i na palubu. Navedou ji podél pobřeží. Bylo tohle váš nutné...?”

„Co tady děláme?”

Nic na tónu Maxova hlasu mi připadlo se po něm ohlednout. Tak už vstal na nohy a nyní stál bledý jako stěna, byl úplně jako zkamenělý a zíral přímo před sebe.

Poprvé jsem se taky rozhlédla.

Přímě před námi stála překrásná honosná vila. Obvodové zdi z hladkého bílého kamene měla zdobené zlatem, vlysy a sochami. Uvnitř stěna byla lemovaná zlatými sloupy, které podpíraly umělecky kovaným zábradlím ohraničený balkon, táhnoucí se po celém obvodu domu s výjimkou přelí, kde ustoupil obrovským klenutým vstupním bílým dveřím. My jsme stáli před bránou. Před masivní bránou, která perfektně ladila k hlavní budově, a z jejího vrcholu na nás pozorně shlížel bronzový lev.

Za domem se tyčily hory. V dálce jsem rozeznala ještě nějakou zeď a za ní velké tvrcové stavby. Možná se jednalo o kasárna.

Znala jsem to tu.

Znala jsem to tu, přestože jsem tu nikdy nebyla. Znala jsem to tu, jen jsem nemohla přijít na to proč.

Ucítila jsem, jak se Reshaye téměř nervózně zachvěla.

{Od doby, kdy jsem tohle místo viděla naposledy, uplynulo již mnoho dní,} zašeptala.

Uprostřed bran stála další Syrizenka. Kolem pasu měla uvázanou rudou šerpu, její konce si připevnila tak, aby jí cípy zůstaly viset na zádech. Byla starší než všichni ostatní. Vlasy měla prošedivělé a pevně svázané.

„Pojďte dál,“ oznámila nám. „Král si vás přejde vidět.“

Král?

„Král?“ zopakoval Sammerin.

Dokonce i on vypadal nervózně. Poněkud nevěcně si prohlížel na sídlo před námi.

Max vypadal, jako by se ani nemohl nadechnout.

„Co tady děláme?“ zeptal se znovu.

„Král vám všechno vysvětlí,“ odpověděl mu postarší Sy-
rizenka klidně. „Pojďte dál.“

„Já nikam nejdu.“

S těmi slovy Max začal zuby a zadíval na mě. Z očí mu
šlehaly živé blesky a mraz na ráz zaplavily vzpomínky.
Jeho vzpomínky.

Vzpomínky na jeho černovlasé sourozence, kteří mu byli
vstřícní, aby ho právě utěhle brány přivítali. Vzpomínky na
otce v zářivém úsměvu a matčinu objetí.

Vzpomínky na Reshayin hned v. Vzpomínky na jejich tetu.

Tady, přímo v tomhle domě.

Ocitli jsme se v Korviu, v Maxově domě.

Anserra na Maxe kývla.

„Říkal, že tě tady líbit nebude. A taky říkal, že čím
dívší s ním půjdeš promluvit, tím dívší odsud budeš moci
zase odejít.“

Max se zadíval před sebe a začal zuby tak, a se mu roz-
třásly elisti.

„On?“ procedil skrz začaté zuby.

Byla to Nura, kdo mu odpověděl. „Kdo myslíš?“ zavrčela.

„Ten zmrld Zeryth Aldris.“

6h !U ě , k 6“

AEFE

Kdysi dávno jsem bývala princeznou. Tehdy jsem byla ještě dítě . P ř í l í š malá, ne aby ch v d l a, e tuhle moc, tuhle jistotu, nemám p o v a o v a t za naprostou samoz e j m o s t. Svě postavění jsem stejn jako v t š i n a d t í vnímala jako stálé a nem n n é. Neptala jsem se, zda si ho zaslou í m, nebo ne. Nebála jsem se, e bych ho kdy mohla ztratit.

Ani jsem k tomu nem l a d v o d. Byla jsem p e c e t e i r n e s s o u Domu Obsidiánu, d d i k o u nejv t š í m o c i nejvýznamn jší- ho ze všech feyských rod . Pokud ve vás v b e c n c o m e vzbudit dojem nedotknutelnosti, pak je to práv tohle. Bydlela jsem v nádherném pokoji vytesaném z lesklého e r n é h o kamene vysoko na útesech, kde m l D m Obsidiánu svoje sídlo. M l a jsem ten nejú a s n jší výhled. A všechno jsem to brala jako naprostou samoz e j m o s t.

Vznášela jsem se tak vysoko nad zemí, e m n i k d y ani nenapadlo podívat se dol .

Takto jsem pro l a deset let. Opájela jsem se pohodlím, mocí, a p e d e v š í m láskou. Nyní mi to p i p a d á jako z jiného sv ta. Jen jako krutý sen, který se zrodil v o s a m l é m y s l i.

Mo ná to opravdu byl sen, proto e kdy skon il, skon il stejn rychle, jako kdy vás probudí hrom.

Odjak iva to byl jen ukradený as. Nikdy jsem se tímto titulem nem la honosit. Má krev byla poskvrn ná. Prokletá. Nevhodná.

Jedné noci jsem usnula jako teirnessa a probudila se s otcovýma rukama kolem krku. Mo ná m tehdy za to, co jsem, m l zabít. Ale on m místo ivota p ipravil o titul.

Nejvíc m na tom fascinovalo, jak hladce to celé prob hlo. Ráno u celý m j dosavadní ivot pat il mé sest e, jako by jedna princezna mohla bez mrknutí oka nahradit druhou a sv t se nerušen to il dál, zatímco já padala, padala a padala z výšin své moci, ani bych se mohla dívat kamkoli jinam ne dol .

Kdysi jsem bývala princeznou.

Ale to je u dávno a od té doby nebylo dne, kdy bych znovu tvrd nedopadla na zem.

Praštila jsem se hlavou kamennou podlahu, a mi zadrn ely zuby, za alo zvonit v uších a p ed o ima se mi roztan ily m itky.

Pousmála jsem se. Mezi zuby proteklo cosi teplého, co mi za alo stékat po brad do kalu e na zemi. Ješt další vteinu jako by se všechno odehrávalo zpomalen .

Pak jsem si všechno uv domila, ráz na ráz. Pach potu a rozlitého vína. Hlasité výk iky opilých divák , št rk pod nohama. Stejn drsný št rk pod rukama, kdy jsem se znovu zvedla, chladný dotek vzduchu na tvá i, kdy jsem se oto ila, a taky...

A taky bolest, která mi vzplanula kloubech naruce, potom co jsem jimi ude ila do ost e ezané, kostnaté tvá e. Zapotácel se. M j protivník byl sice v tší ne já, ale taky

vyhublý a netrénovaný. Vrhla jsem se na něj s vyceněnými zuby a z dásní mi vyjely ostré špičky.

Uhnul, jen ne dost rychle. Zakousla jsem se mu do špičky ucha, a zavyl bolestí.

Vyprskla jsem kus jeho ušního laloku na zem spolu s jeho krví, a nestál vstát...

„Aefe!“

Ten hlas mě přimrazil na místě.

Ohlédla jsem se a v davu přihlíjejcích spatřila dobře známou a velmi špatně naladěnou tvář.

Ten okamžik bohat stál na to, aby se mě ještě nestal protivníkem vyškrabal na nohy a už dlel mi drtivý úder do hlavy, a se mě přelomil roztočil celý svět.

Moje tělo se svezlo k zemi jako domeček z karet. Všechno zalila šedá. Jakmile se mi vrátil zrak, spatřila jsem Siobhan, svou velitelku. Stála nade mnou, statně pačkála ené na prsou. Vrtala hlavou, a se jí kolem obličeje rozvlnily tmavé vlasy.

„Jestli se chceš nechat vyloučit kvůli prachšprosté rvačce, měla bys aspoň vyhrát,“ poznamenala.

„Naváhele se teirnessy,“ procedila jsem. A když jsem nechtěla, zticha jsem oddechovala.

„A ty ses rozhodla obětovat a ukázat mu, že jeho úsudek je mylný?“ prohodila a s opovržením se ohlédla na mého protivníka, který chrlil do okolí jednu nadávku za druhou a šátřal po zakrvácené zemi ve snaze najít svůj ukousnutý ušní lalok. „Každopádně to vypadá, že se napravil.“

„Já...“

„Nestojím o žádné výmluvy. Zvedej se. Val. Hned.“ S tím po mně hodila měj kabátec a trefila mě jím do bicha, a jsem sykla bolestí.

Siobhan se už aala otáčet, ale zatímco jsem se pracně zvedala na nohy, ještě se na mě ohlédla a probodla mě pohledem svých karmínových očí. „Tím, že svého výcviku vy-

u íváš na míst , jako je tohle, sama urá íš teirnessu, proto e v zájmu její úctyhodnosti legitimizuješ tuhle frašku. Prohrou navrch urá íš samu sebe.“

Stiskla jsem zuby a zaryla o i do zem , jako by si zavazování tkani ek najednou ádalo mou plnou pozornost.

Ano, kdysi jsem bývala princeznou. Dnes u nejsem. Nejspíš je to tak nejlepší. Na takovou roli jsem se beztak nehodila. Jsem p íliš vzn tlivá, p íliš up ímná a p íliš temperamentní. D m Obsidiánu bude siln jší, stabiln jší ave v tším bezpečí, dokud se bude poskvřna mojí mali kosti dr et co nejdál od tr nu. Já budu sv j p íb h psát krví na hospodské podlahy, nikoli okrasným písmem na královské výnosy.

A p esto. Ob as, ve chvílích jako tato, jsem se neubránila pohledu do minulosti a stesku.

Ne jsem se posbírala ze zem , Siobhan u byla pry .

Val se nacházel tém míli od okraje Obsidiánových palisád. Tak daleko, e kdy jste se na n ohlédli, zjevily se vám v zá i zapadajícího slunce v celé své dramatické kráse. P i pomínaly mi hv zdami posetou no ní oblohu. Tak erné, a zá ily.

Tenhle dojem ještě umoc ovaly st íbrné linky vlnící se po kamenném povrchu. Zdálky vypadaly jako zdobné kovové dekorace. Dokud na n slunce nezasvítilo v jednom konkrétním úhlu, ani nebyly vid t. Zblízka však lov k rozpoznal, e ve skute nosti se jedná o tisíce a tisíce jako dla velkých, st íbrem pe liv vylitých rytin. Ka dá jedna linka sestávala z mnoha takovýchto rytin a ta nejdelší se táhla stovky metr po celé délce skalní st ny a splétala se s vlákny jiných p íb h . Mnoho z nich vypráv lo nesmrtelné báje, legendy o bozích a hrdinech, o p vodu našich král a královen. Mnohé však zaznamenávaly a ne ekan sv tské události. Narození dítěte, vypráv ní o svatb nebo o n jaké rodinné historce, která se p edávala z generaci na generaci. To vše m lo stejnou váhu.

Obsidiánové palisády byly naším domovem a všichni Sidnejována n hled li s pýchou a hrdostí. Já však nebyla tolik hrdá ani na sv j domov, ani na sv j lid, ani na velké iny svých pedk , jako spíš na ty p íb hy. P íb hy, jich jsme si cenili tolik, e jsme si vypráv ní o nich vyryli do našeho domova i na svá vlastní t la.

„Aefe.“

Siobhan m oslovila tak p ík e, e Rhee, moje klisna, polekan zaškubala ot emi a nadhodila m v sedle do vzduchu. Oto ila jsem k velitelce hlavu a st etla se s jejím hluboce nespokojeným pohledem.

„Co?“

„Ona se m ješt ptá co,“ odfrkla si. „U si s tebou vá n nevím rady.“

„Omlouvám se, já...“

„P esn v tom je ta potí , Aefe. Omlouváš se. Omluva znamená, e p íjímáš sv j díl odpovědnosti. Znamená, e si n co vy ítáš a p íšt máš v úmyslu se zachovat lépe. Kdy ses mi omluvila prvn , v íla jsem ti. Ale te ?“ Zpra ila m kameným pohledem sršícím analytickým soust ed ním predátora. „Te u si nemyslím, e se omlouváš. Myslím, e svého jednání lituješ, ale ne ekla bych, e máš sebemenší zájem na n m cokoli zm nit. Proto e kdybys ho m la, u bys to dávno ud lala.“

Spolkla jsem bolest, kterou ve mn její slova vyvolala, s povzdechem uvolnila tkani ky ko eného rukávu, vyhrnula si ho k lokti, nap áhla pa i k ní a ekala.

Siobhan se na m odmítav podívala.

„Dej to pry ,“ ekla nakonec. „Beztak u na ní nemáš místo.“

„Ale...“

„Nemáš, tak ji dej pry .“

Zaváhala jsem, ale nakonec jsem pa i op t sv síla.

Siobhan nem la úpln pravdu, ale blí ila se jí. Ka di ký kousek mého pedloktí u byl ozna ený neprostupnou sítí

erných k í k p ekrývajících jiná tetování. Jeden erný k í ek za ka dé porušení pravidel, za ka dou ostudu, které mi centimetr po centimetru ukrajovaly z k e volný prostor pro p íb hy o hrdinstvích.

Mezi Sidneji není v tšího trestu ne smazání p íb hu – nebo ješt h , smazání potenciálu pro nový.

Kdy se podívám na svou pa i, ob as mám pocit, jako by m n kdo ude il. Všechny mé p estupky se postupn s ítaly. Ka dý výbuch emocí, ka dá ztráta sebekontroly. Všechna ta zoufalá touha stát se sou ástí p íb hu, který by stálo za to vypráv t, kon ila akorát tím, e jsem z n j ukrajovala.

Stiskla jsem zuby, stáhla si rukáv a schovala všechny k í - ky pod k í.

„Dlouho u t hájit nedoká u, AeFe,“ varovala m Siobhan tiše, „epele si mezi sebou nemohou nechat nikoho, kdo je tak nep edvídatelný. Je to ned stojné. A nebezpe né.“

Srdce se mi sev elo hr zou. Vyt eštila jsem na ni o i. „Nem ete m vylou it, Siobhan!“

„Velitelko,“ opravila m stroze. „Oslovuj m , jak máš.“

Její výtk a z stala viset ve vzduchu jako t ké ost í. Já se mezitím sna ila dát dohromady dost na to, abych se odv á ila promluvit. Cítala jsem, jak m Siobhan probodává pohledem, a koli jsem se mu nedokázala postavit. Nebyla tou nejobdivuhodn jší, nejnebezpe n jší ani nejušlechtilejší z velitelk epelí, ale byla sebejistá a krásná, co ji inilo nejvíce znepokojivou. Pokud si na vás ud lala špatný názor, nezakládal se na vrtkavých vášních nebo pýše, nýbr na pe livém zvá ení na pesných miskách vah. Mezi velitelkami se našly takové, které m nem ly v lásce. Ale o t ch jsem si ve vzteku mohla íkat, e m nemusí zn jakých osobních d vod . Jen e Siobhan? Pokud dosp la k záv ru, e nestojím za nic, mohlo to znamenat jedin to, e je to pravda. Mo ná proto jsem tolik stála o její p átelství a respekt. Proto e jsem v d la, e má velkou cenu.

Siobhan se na m zadívala trochu smílivěji. „Ást mého já si říká, jestli mezi epele v bec chceš patit.“

„Samozřejmě chci,“ vyhrkla jsem. „Musím.“

„Pro?“

„Nikdo není pro královskou rodinu dle itjší ne epele,“ ekla jsem. „Nikdo jí neslouí v rn ji. Nikdo není víc hoděn její d v ry.“

P ísahala bych, e se Siobhan mohl v o ích soucit. „Ty p ece nemusíš královské rodin slouit, Aefe. V dy do ní patíš.“

„Ob víme, e to není pravda.“

„Je to pravda. Bez ohledu na to, co tvrdí tvj otec.“

Mathiro. Pro jen m tak bolelo slyšet takhle bez obalu, jako by to bylo tak snadné? Byla jsem vnit n rozervaná. Jedna ást mého já byla dojatá, e to tak vidí, zatímco druhá chtěla hned p ischat s otcovou obhajobou. Nebyla to koneckonc jeho chyba, e jsem se pro tr n nehodila.

V jejích slovech se však m ná p ece jen skrýval kousek pravdy. M ná jsem ve skute nosti v bec necht la být epe-lí a chtěla jsem jen dokázat, e za n co stojím. P ipadala jsem si jako ko ka, která nosí otci k nohám mrtvé krysy. Podívej, co jsem ti p inesla. Te u m máš rád?

Rad ji jsem na to nemyslela.

„Na tom nezále í,“ povzdechla jsem si. „Nem u to místo ztratit. Tak mi ekni, co mám d lat, abych si ho udr ela.“

„Nep ísluší mi, abych t zachraovala p ed špatnými rozhodnutími. A i kdyby ano...“

Vtom jsem cosi zaslechla. Zadívala jsem se k lesu, k husté hradb zelen táhnoucí se p ed námi.

„... tak t nem u p inutit, aby ses zm nila, ani ti íkat, jak to máš ud lat.“

„Ššš,“ zašeptala jsem.

„Tohle nem eš jednoduše uml et, Aefe...“

„Velitelko, poslouvej.“

Zamra ila jsem se a natáhla uši.

Tam. Znovu. Ten zvuk, o n m jsem si p edtím ani ne-
byla jistá, e jsem ho vá n slyšela. Tichý chroptící hlas, tak
vzdálený, e se v lese tém úpln ztrácel. Slabounké zvuky
pohybu. Vym nila jsem si se Siobahn pohled a ob jsme sjely
rukama k jílcí me .

Mluvit nebylo t eba. Pomalu jsme sesedly a vydaly se
do houští. Našlapovaly jsme rozvá n a zcela neslyšn .

Zvuk se pomalu blí il. Rozhodn se jednalo o n í hlas.
Ale co íkal? Nedokázala jsem si to mumlání spojit ve slova.

„Sá-tá-ná... gá... Sá...”

Další dva kroky.

A vtom mi to došlo.

„Satanaga,” hlesla jsem. „Ten hlas se doprošuje satanaga.”

Satanaga, prosba o pomoc, o úto íšt , která je uznávaná
nap í mezi všemi rody... a na ni se lze odvolat jen v té nej-
v tší tísní.

Siobhan vyt eštila o i a v zájmu nutnosti odhodila opatr-
nost a za ala se rozhlí et kolem dokola. „Mluv!” vyk íkla.
„Ohlašujeme naši p ítomnost! Jsme epele Sidnej ! Slyšíme
tvou ádost!”

Pak se mocn rozmáchla me em a ala do houští, ím
jsme se prosekaly a na ba inatou mýtinu. Zalapala jsem
po dechu.

P ed námi le ela t la.

Kdybych musela hádat, ekla bych, e tucet nebo mo ná
i víc. Táhla se mok adem jako hr zostrašná krvavá stopa.
Mu i, eny i n kolik d tí. A na rzravého mu e, který nám
byl nejbíl , le eli zcela bez hnutí. Jedno z t l se natahovalo
rukama vp ed, jako by se odtamtud sna ilo odvléct dál. Jiné
tisklo ruce k b ichu, z n ho mu prýštila purpurová krev.

Rzravý mu sotva znateln zvedl hlavu a zadíval se do na-
ších zd šených o í.

„Satanaga,” hlesl.

„Mathiro, jsou snad mrtví?“

Vyhrkla jsem to dříve, než jsem se stala ovládnout. Pak jsem klesla k muži, který na mě hleděl zastřeným pohledem, na kolena.

Zavrtěl hlavou, slabě, nicméně zoufale.

„Je zpátky do Palisád,“ vyštěkla Siobhan. „Na základnu. Píve pomoc. Hned. Pokud ti lidé ještě nejsou mrtví, jestli nikdo rychle nezakrojí, brzy budou.“

Sama už stála pokolena vedle a snažila se z ní táhnout. Zašla jsem se zvedat, jenže mi s kaštanovými dlaněmi vlasy muž chytil roztrásenými prsty rukáv. Podívala jsem se na něj. Zjevně bojoval o v domě.

„Vem... mě...“

„Já se vrátím,“ slíbila jsem mu.

„Prosím,“ vyrazil ze sebe. „Musí to... vidět.“

Vážně si to myslí? Vážně ví, že Obsidiáni jsou tak chladní a natolik bez srdce, že jim nepomohou, dokud na vlastní oči neuvidí jejich vnitřnosti?

Nedokázala jsem ho tam nechat.

Vstala jsem, chytila malou kovovou píšťalku, kterou nosím kolem krku, a zapískala na Rhee. Jakmile ke mně lesem docválala, vyzvedla jsem mu z ramene nejopatrněji zabalený. Táhla se tak, že mi div nevyklouzl z rukou, a jeho horká krev se mi zašla vsakovat do oblečení. Tolik, tolik krvácel.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem a posadila ho Rhee na hrbet. Jen tiše zachroptěl. Kdy jsem se pak vyhoupla do sedla za něj a pobídla Rhee do co nejrychlejšího cvalu, snažila jsem se k němu tisknout, abych mu pomáhala udržet rovnováhu.

Rozletli jsme se mezi stromy. Stál letmý pohled, abych si všimla, že má na sobě typicky střešené sako s vysokým límcem prošívaným bronzovou nití a zezadu na krku má vytečovanou trojúhelníkovou pečeť.

Byl to Kameník. Jen malého, avšak respektovaného rodu

a – p esto e sídlil namíle daleko – nejbli šího souseda Obsi-
dián . To se mi nelíbilo.

Copak se sem dovlekli sami?

„Kdo vám to ud lal?“ zašeptala jsem. Vyst elili jsme z lesa.
P ed námi se zjevil val a za ním i lesklá er Palisád. „Co se
stalo?“

Ne ekala jsem, e mi odpoví. M j spole ník u visel Rhee
na šíji a jeho krev se vsakovala i do jí srsti. Ješt oto il tvá ,
jen natolik, abych zahlédla obrysy jeho profilu a záblesk ze-
lené duhovky.

„Lidé,“ hlesl.

Lidé?!

Pokud vím, tak s lidmi nebyl ádný z rod v kontaktu u
stovky let. Navíc v porovnání s Feyi jsou lidé velmi slabí.
A v té ba in jsem napo ítala p inejmenším tucet pobitých
Fey .

To není mo né.

„Promluvíme si o tom pozd ji,“ ekla jsem.

Mu pak zašeptal cosi nesrozumitelného.

Naklonila jsem se k n mu blí . U jsme prolet li branami
a vjeli do známého stínu Palisád.

„Co e?“

„Jsem t ináctý,“ zamumlal. „Následník koruny.“

Pak jeho t lo zmalátn lo a utichl docela.

6h !U ě ,k 6"

MAX

„Jsem tak rád, že jste se sem dostali v pořádku, i přes všechno to... vzrušení. Na moji k vám naše dopisy oividně nedoputovaly. Posaďte se. Najeďte se. Musíte mít hlad.“

Zeryth stál u stolu a pokynul nám, abychom se posadili. Uprostřed tabule se skvěle uměle naaranžované podnosy s jídlem. S kuřetem, rybou, rýží, chleby, krájeným ovocem i šavnatým červeným masem, které se ve světle svíců jen lesklo. K tomu stolu by se pohodlně vešlo tisíc lidí, přesto nám připravili pro čtyřicet lidí na jednom konci. Poblí druhého seděl se sklopenýma očima Tar, Sesrin valtaínský poradce. A u stolu stál Zeryth, který zářil svým šarmantním úsměvem.

Zeryth na místě, kde sedával kdysi otec, ve slavnostním jídelním sále mého rodinného sídla.

Zeryth Aldris s korunou na hlavě.

Zuřil jsem tak strašně, že jsem se sotva zmohl na slovo.

„Co tady děláme?“ zeptal jsem se znovu.

Mou otázku však přerušilo svištění vzduchu. Kolem ucha mi proletěly tisíce bílé záblesky. Tak rychle, že mi rozevlály vlasy.

„Ty hade,“ vyprskla Nura

Ve zlomku vte iny se u Zeryth naklán l nad st l, mnu
si šíji a ohlí el se p es rameno na t i vrhací no e, které se
zabodly do tapety za ním.

Nura stála vedle m jako zkamen lá a z ledových o í jí-sr
šel vztek.

„Vítej zp t, má nejdra ší pobo nice,“ pravil Zeryth sladce.

„To v sob nemáš ani špetku studu?“

„Ve srovnání s kým? S tebou? S tebou, která se m ani ne
b hem prvních t iceti vte in pokusila zavra dit?“

Nura minula zám rn . Škoda.

Po ád ještě jsem se nezmohl na slovo. Výjime ná situace.

„Musíte nám vysv tít mnoho v cí, Zerythe,“ ozvala se Ti-
saanah tiše, nicmén se smrtelnou vá ností. Zrádce si zach-
val úsm v na tvá i a znovu se narovnal.

„To vskutku musím. Posa te se a promluvíme si.“

Posa te se. Zvláštní, e práv po t chto jeho slovech jsem
se ho ce zasmál.

Zeryth v úsm v zamrzl.

„Pobavilo t snad n co?“

„Zeryth Aldris m práv s korunou na hlav pozval na ve
e i v mém vlastním rodném dom . Pobavilo není výraz, který
bych pou il, ne.“ Ani jsem si neuv domil, e jsem se p edklonil,
dokud jsem neucítil pod dlan mi mahagonové d evo jídelního
stolu. Pod levým palcem jsem po ád ještě rozpoznal škrábanec,
který na desce p ed n jakými patnácti lety ud lal Variaslus,
kdy n co škrábal hrotem pera na p íliš tenký pergamen.

Dnes tady sed l Zeryth a mn dovoloval sednout si taky.

„Kde je Sesri?“ zeptal se Sammerin.

„Co d láme práv tady?“ dodal jsem, proto e p es to
všechno, co se d lo, to byla jediná otázka, k ní jsem se po-
ád vracel.

Ne ekal jsem však tu nonšalanci, s ní nám Zeryth bez
sebemenšího zaváhání odpov d l: „Královna Sesri je mrtvá.“

S tím si ukousl sousto steaku a začal hlasit pévykovat. „Jezte. A to všechno nepijde nazmar.“

Všichni jsme si omráčeně sedli a mlčeli. Všechny páry očí se obrátily k Tarovi, který jako by se snažil splynout s idlí. Zíral do prázdného talíře. Jeho oči byly zcela prosty jakéhokoli výrazu.

„Mlá nehodu na koni,“ prohodil Zeryth. „Byla to hrůza.“

„Nehodu,“ zopakoval suše Sammerin.

Zeryth zvedl obočí, odložil vidličku a pokračoval. „Sesri vkládala do řád velkou naději. Tar byl koneckonců jejím nejbližším poradcem,“ řekl a poukázal na Valtaina sedícího vedle něj, který dál urputně hleděl do stolu. „Sesri samozřejmě ještě nestihla zplodit dítě a vzhledem k jejímu věku bylo pravděpodobné, že ještě dlouho nestihne. Před svou smrtí proto podepsala dekret, kterým v případě své náhlé smrti slíbila předat korunu nejvyššímu veliteli řádu, který by zastával funkci regenta. Tím pádem...“

Zeryth si sáhl do náprsní kapsy a vytáhl list složené papíru, který na stole rozložil a poslal ho směrem k nám. Natáhl jsem krk a přečetl si ho.

Z moci mi své jméno já, královna Sesri, první svého jména, je nemá žádné dítě, prohlašuji, že v případě mé smrti...

Zbytek odstavce zdoben napsaných vzletných frází jsem jen přečetl o má, a jsem se dostal k závěru, kde se nacházel nejdelší sdělení:

... koruna přejde rukou nejvyššího velitele řádu Pířů a Úsvitu, jelikož právo slouží Ane nejoddaněji a je k vládnutí nejpožádánější.

Pod tím stál Sesrin podpis.

„Pro mou pobouření však nic z toho není žádným překvapením.“ Ani jsem se nemusel dívat. Ten pyšný sarkastický úšklebek jsem ze Zerythova hlasu doslova slyšel. „Copak vám nic neekla?“

Jakmile jsem si to uvědomil, jako by na mě padl studený stín.

Kvůli němu? Kvůli tomu, jaké rozmazlené a inaktivní holky? zeptal jsem se Nury teprve po pár týdnech, když jsem našel cestu do Threllu. Najednou mi to do sebe všechno zapadlo. Ti dva – Zeryth a Nura – Sesri jen využívali. Využívali ji k tomu, aby uřídili šlechtice nahradili jinými, kteří budou jejich v cíli nakloněnější. K tomu, aby z ní udělali někoho tak nenáviděného, a lidé přivítají jakoukoli alternativu s otevřenou náručí.

Nura po mně ty nože nevrhla proto, že ukradl trůn, ale že to udělal bez ní.

Zvedl jsem oči. Tisaanah u Nuru probodávala pohledem, ale ta se ještě pořád nepodívala na nikoho jiného než na Zerytha a jakékoli další reakce skrývala pod přikrovem ledu.

„Ještě jsi mi neodpověděl na otázku,“ procedil jsem. „Co dále zrovna...“

„Kdybys měl trochu trpělivosti, Maxantarie, slyšel bys, jak vám vysvětluji, že tady jsme proto, že je stále potřeba odvést lidi podíl práce. To vám nikdo nebude jíst? Ne?“ povzdechl si, vstal, sáhl do kredence pro nějaký svítek, dramaticky odsunul své prostírání a rozvinul pergamen na stole. Byla na něm mapa Ary. Rudou barvou byla zvláště v tísí města a nejvtisí kruh se rozprostíral kolem toho hlavního.

„Jak jste se mohli sami přesvědčit,“ začal, „Sesri prohlásila v případě své smrti za právoplatného dědice koruny nejvyššího velitele – tedy mě. Ale dalo se o ekávat, že mnoho z jejich bratranců se s touto realitou nebude chtít smířit. Zejména Atrick Aviness. Krátce po oznámení mého nástupnictví jsem se vydal na sever, abych upevnil své postavení mezi ryvenajskou šlechtou a shromáždil loajální vojáky,“ řekl a šelhl po mně pohledem. „Všichni víme, že vojenským centrem severu je právě Korvius. Tvá teta Lysara byla nadšená, že smí hostit nového krále. Zvláště když se doslechla, že mám tvou podporu.“

„Lysara,“ zopakoval jsem.

Zatracen , kdo taky jiný. Nep ekvapovalo m , e se má mi zerná teta rozhodla Zerytha hostit. P esto jsem však cítil jisté... bylo to zklamání? Na vte inku si ást mého já íkala, jestli...

„Jist sis nemyslel, e by m sem pozval Brayan,“ prohodil Zeryth.

Kdepak, to byla sm šná myšlenka. „Ten by to neud lal.“

„Ne, neud lal,“ ohrnul Zeryth nos.

Pokud jsem v d l, m j starší bratr v A e nebyl u dobrých deset let. Nemohl se do kat, a rodné sídlo opustit a vypraví se za dobrodru stvím do Besrithu. N jaká teta ho nezajímala. Ne e bych mu to mohl vy ítat.

„Nu e,“ odkašlal si Zeryth a tón jeho hlasu pon kud zho kl. „P ipouštím, e opustit palác takto záhy byl omyl. Podcenil jsem loajalitu ásti obyvatel hlavního m sta ke královské pokrevní linii. Zatímco jsem byl pry , zmocnily se ho Avinessovy síly. Co je samoz ejm jen malé zaškobrtnutí. Vzhledem k tomu, e máme v tší zdroje.“

S tím se významn podíval na Tisaanah. Zask ípal jsem zuby. Tisaanah jeho pohled op tovala s vra edným chladem.

„V d l jste, co náš eká naMikovov panství,“ prohlásila tiše. „S Ahzeenem Mikovem jste bojoval. V d l jste, e má na ády vztek. V d l jste, e pozvánka na tu oslavu byla past. A o ni em z toho jste se nám nezmínil. Doufal jste, e n kte í z nás odtamtud nevyvážnou íví? Nebo nás to m lo jen zamstnat, abyste mohl v klidu ukrást arskou korunu?“

„Tu pozvánku jsem pova oval za b nou pozvánku. Navíc jsem m l velkou víru větvé schopnosti. Zdá se, e jsem se nemýlil. O tom, co se tam seb hlo, jsem u slyšel pár neuv ítelných v cí,“ ekl, p i em se podíval na m . „Velice zajímavých v cí.“

„A i po tom všem ekáte, e pro vás p jdeme dobýt hlavní m sto a pedáme vám ukradený tr n,“ dodala Tisaanah.

Jako bych vid l, jak se jí vhlav otá ejí všechna kole ka na plné obrátky.

„Proti takovému popisu stavu v cí se ohrazuji,“ bránil se Zeryth a usadil si korunu na hlav ještě pevněji. P sobila na n m trochu zvláštní. Jako by mu s ní nebylo úplně příjemn . „Ale jinak ano. Ty povstalec, kteří se staví proti právoplatnému nástupnictví, samozřejmě rozdrtíme.“

„Povstalec?“ odfrkla si Nura. „Mluvíš, jako bychom se bavili o band poblázněných ozbrojenců. Přitom Atrick Aviness má jednu nejobojeschopnějších armád celé Aerie, mnohá dokonce na celém světě. Navíc na té tvůj map vidím přinejmenším pět dalších tradičních rodů.“

Měla pravdu. červenou barvou na ní byly označeny jedny z nejstarších a nejmocnějších oblastí celé Aryni. Jakmile nepokvapovalo, právě tyto rody se proti Zerythovi vládě stavily na odpor nejvíce. Zánik královské pokrevní linie by pro ně které z nich znamenal zánik jejich vlastního práva na moc. Ale i bez toho by se proti němu v tšina postavila i jen z principu. Zeryth získal v rámci řádu velikou moc, to ano, ale po řádu přišel z jeho. Strpět na arském trůnu nějakého nymanda bez rodu kmenu bylo pro v tšinu zdejší šlechty ohrožením jejich samotného způsobu života.

„Pokud navrhuješ, abychom na hlavní místo vyrazili teď,“ upozornil jsem ho, „tak nás čeká krveprolití. Bez ohledu na to, jak velkou... máme moc.“ Neuniklo mi, jak zálibně se na Tisaanah, a dokonce i na mě díval.

„A jak bys to udělal ty?“

Záměrně jsem mlčel. Samozřejmě jsem měl v rukávu odpovídat. Ale nehodlal jsem Zerythovi Aldrisovi radit, jak nejlépe dobýt Aru.

Místo mě se ozvala Nura.

„Kdyby hlavní místo držela i jen armáda Aviness, pak by se ti ho mnohá mohlo podařit dobýt snadno. Ale to bys z jeho seznamu spojenců musel vymazat přinejmenším rody Gridot, Lishan, Varnill a Archerath,“ řekla a ukázala

na mapu. „Mají silné armády, a navíc hluboké konexe mezi šlechtou. Bez nich se Avinessovy síly rozpadnou.“

Zeryth píkyl. „Taky myslím. A proto zvolíme tento pístup. Tisaanah mi pomůže odstranit z cesty Varnilly a Archerathy. Ty s Maxem se postaráte o Gridoty, Lishany a pár menších rodů rozestých po pevnostech tady na západ.“

Vymnil jsem si s Tisaanah rychlý pohled.

„To ani náhodou,“ prohlásil jsem.

„Pokud se vám z nich podaří udlat spojení,“ přidala se Tisaanah, „budete daleko silnější, než kdy je jednoduše rozprášíte. Místo abyste jejich moc zničili, ji budete moci asimilovat.“

Poznal jsem, že dokonce i ona sama si uvědomuje, že její návrh je nerealistický. Já však znal arskou vyšší třídu dost dobře na to, abych si byl jistý, že nerealistický je slabé slovo. Jednalo se o iré šílenství. Ti lidé by raději obtočili život svůj a tisíc svých mužů, než aby poklekli před někým jako Zeryth.

Zeryth nás zprávil pohledem, který říkal, že si to taky dobře uvědomuje. V tu chvíli na mě dolehla hnusná realita. Nakonec to všechno bylo jenom pro tohle. Všechny ty manipulace, Tisaanahin krevní pakt. Tohle je ta válka, kterou má bojovat. Otroctví, které mu ji upsal. Eká ji zabíjení ve jménu Zerytha.

Nehodlám ji opustit. Ani na minutu.

„Já tu jsem proto, abych udržel Reshaye pod kontrolou,“ řekl jsem. „Nic víc. Nehodlám projít celou zem kvůli mě a shánět ti podporu mezi šlechtou.“

„Nechme u té pevnosti. Každý lov k vám tady jsi. Kvůli Reshaye to není,“ prohlásil Zeryth, naklonil se nad stůl a jeho úsměv se vyostřil tak, že se ve mně zaleskla krev. „Nejsem tak pyšný, abych nedokázal uznat, že jsi vynikající bojovník, Maxantarie, a fenomenální mág. Mít tvé bylo poctou pro každou armádu, včetně mé.“

Ale," dodal a ohrnul ret, „pokud jen mali ko vybo íš z ady. Pokud budeš mou pozici oslabovat. Pokud se na m t eba jen špatn podíváš, postarám se, aby t ch následujících p t let bylo t mi nejhoršími z jejího ívota. A vzhledem k tomu, e znám její minulost, moc dob e vím, o em mluvím.“

Slyšel jsem, jak Tisaanah stojící vedle m rozechv le vydechla.

Vzplála vemn taková záš , e mi zevnit spálila ilní st - ny. Na okam ík jsem opravdu uva oval, e ho zabiju, p ímo tady, p ímo te . Šlo by to. Nikdo z p ítomných by mi v tom nebránil.

Zerythovi zajisk ilo v o ích tak, e jsem hned poznal e p esn ví, na co myslím.

„Ješt bych ti rád ukázal jednu v c," dodal, rozepnul si man etový knoflí ek a vyhrnul si rukáv saka. Na p edloktí m l tetování. Ten symbol jsem neznal. Sice se podobal stragramu, ale byl ješt chaotí t jší a zkroucen jší. Jednotlivé áry procházející jeho st edem, se do sebe zaplétaly tak hust , e jsem mezi nimi nedokázal rozeznat p vodní tvary. A kolem dokola ho lemovaly zubaté znaky. Mohlo se jednat o slova, ale s takovým písmem jsem se ješt nikdy nese- tkal. erný inkoust se do Zerythovy mlé n bílé k e vpíjel ve výrazných, temn fialových odstínech.

„P kné," odušil jsem. „Vá n moc hezké, Zerythe. Zdá se ale, e ti tam bují infekce.“

„To není oby ejné tetování," pravil Zeryth. „Je to zaklína- dlo. Kombinuje v sob mou krev a krev Tisaanah. A svazuje její ívot s tím mým. Pokud zem u já, zem e i ona.“

Na okam ík mi p estalo bušit srdce. St elil jsem pohledem po Tisaanah a všiml si, jak vyt eštila o í.

„To je nemo né," vyhrkl jsem.

Zeryth si rukáv s úsm vem op t stáhl. „Nic není nemo né, Maxi. Co by si lidé v tomhle sále n li touhle dobou u za- tracen dob e uv domovat.“

Nemo né, trvala dále svém ást mého já zoufale touila po tom, aby mla pravdu. Nco takového nelze provést. Je to nemo né.

Tisaanah se mezitím pohnula tak tiše, e jsem si ani nevdomil, e popošla vpřed, dokud se neopěla rukama o stla a nenaklonila se k Zerythovi. Na tváimla masku klidu, avšak o i jí sršely tak, jako by v nich nco vzplálo.

„Podepsala jsem ten váš pakt,“ ekla tichým, p esto p ík-rým hlasem. „Budu v té vaší válce bojovat. Nemám na výb r. Vzte ale, e jsem porazila mocnjší mu e, ne jste vy, Zerythe. A e díky jejich touze po moci to bylo nakonec v dy o to snazší.“

„Nehledej v tom nic osobního,“ bránil se Zeryth. „Jen realisticky hodnotím p ípadná rizika a snaím se pojistit. Nedlejte, e kdyby na mém míst stál kdokoli z vás, jednali byste jinak.“

Ne, nejednal bych jinak. P esn proto bych se na jeho místo nikdy nedostal.

Zeryth znovu p ejel prsty po korun , p i em se mu ve tvá i mihl stín zamyšlené nejistoty.

Pak však znovu nasadil uvoln ný, bezstarostný úsmv. „Víte, co je moc?“ zeptal se nás p ohodln se op elv idli. „Moc je, kdy sedíte úpln sám vsáleplném lidí, kte í vás cht jí zabít, a p itom víte, e z n j stejn vyjdete íví.“

6h !U ž ,k 6•

TISAANAH

Na život v Nyzerene před jeho pádem si skoro nepamatuju. Kdy jsme utekli, byla jsem ještě příliš malá a z mé padlé země zbyly jen stípkové pocity, které se mi vryly do paměti. Občas se stane, že si v těchto nejneekanějších chvílích vybavím něco, o čem jsem ani nevěděla, že si pamatuju. Stejně jako te, kdy jsme s Maxem a Sammerinem kráceli chodbami přes krásné vily – v ní jsem ještě nikdy nebyla, a přesto jsem ji poznávala lépe než vlastní domovinu – a v mé mysli prskala a syčela Reshaye probuzená živým vztekem, který mě zachvátil.

Vybavila jsem si, že mě jistě otec mívával na stole takový malý zbytečný kovový strojek sestávající z několika vzájemně propletených mosazných krouků, které se bez ustání houpały. Té noci, kdy bylo dobyté hlavní město Nyzerene, jsem stála v jeho pracovně, svírala prsty okraj jeho stolu a dívala se, jak se ty krouky houpały, houpały, poád houpały, proto že najednou představovaly tu jedinou jistotu v mém životě.

Přesně stejně jsem se cítila i nyní. Měla jsem dojem, že

mámysl se nesmí p estat otá et, proto e kdyby se zastavila, zhroutilo by se toho a p íliš.

Zatínala jsem p sti takovou silou, e jsem si zarývala nehty do dlaní.

V uších mi zn la ozv na Zerythových slov.

Pokud zem u já, zem e i ona.

Prohodil to tak lhostejn . Jak snadno se m j ívot stal figurkou v jeho h e, n ím, co m e vynést nebo vym nit, n ím, co ztratí hodnotu v okam íku, kdy mu to p estane být u íte né.

{Tak to bylo odjak íva,} zašeptala mi Reshaye a p ípomn la mi vzpomínku na Esmarise, kdy mi sd lil, e mám cenu jednoho tisíce zla ák .

Max šel rychle a díval se p ímo p ed sebe, jako by se tím, e se nebude rozhlí et, mohl vyhnout našemu okolí. Ale nedivila jsem se mu. Sama jako bych koutkem oka vid la p ízraky len jeho rodiny. Mou myslí se míhaly útr ky Reshayiných vzpomínek. U ka dých dve í, ka dého obrazu i v ka dé chodb , jí jsme prošli. P esto jsem nemohla pop ít, e jsou krásné. Bylo ohromující vid t to všechno poprvé na vlastní o í. Z ka dého centimetru interiérusálalo stejn k ehké elegantní mistrovství jako z exteriéru. Chodby kolem prostorného tane ního sálu v p ízemí od n j byly odd lené zdobenýmimosaznými sloupy, podlahy kryla slo ítá mozaika a mahagonové dve e se pyšnily mistrnými ezbami. St ny se skv ly um leckými p edm ty a obrazy, které jsem za ch ze zahlédla jen letmo.

Max m pevn chytil za ruku, jako by se bál, e m od n j n kdo odtrhne.

Bez p emýšlení nás zavedl dol po to ítém schodišti a pak dál úchvatným atriem zalitým sv tlem linoucím se dovnit skrz prosklený strop a ke dvouk ídlým dve ím, je ihned rozrazil.

P elila se p ese m vlna vlhkého studeného vzduchu. Ocitli jsme se v zahrad a p ešli p es rozlehlé kamenné ná-

dvo í, z n ho vybíhaly r zné p šiny. Nad námi se ty ily hory. Na horizontu, ani ne míli od nás, jsem vid la te ky, je vypadaly jako vojenské pevnosti. Kolem bylo rušn ji, ne jsem ekala. Všude se to jen hem ilo vojáky v uniformách a zdálky se jich k nám blí ilo mnoho dalších.

„Zeryth íkal, e sem p ijel sebrat vojska svých podporovatel ,“ podotkl Sammerin. „Zjevn mluvil pravdu.“

Ani by zpomalil, Max tiše zaklel. Všichni se po nás ohlí-eli a šeptali si. Je to Maxantarius Farlione? Nev íl bych, e se opravdu...

„Co te ?“ procedil Max tak tiše, e jsem to skoro neslyšela.

Co te ? Tak otázka nezn la. Já p esn v d la, co bude dál. Splním slib, který jsem dala ád m. Budu bojovat v Zerytho- v válce, p esto e m zradil, p esto e te vyu ívá m j vlastní ívot, aby mohl manipulovat t mi, na nich mi zále í nejvíc. P esto e ho nenávidím tém stejn , jako jsem nenávid la Mikovovy.

On mi ud lá tohle, a já mu p esto splním všechno, co si kdy p ál.

Nic z toho jsem však nem la p íle ítost íct nahlas, proto- e Max se najednou zprudka zastavil a místo na m se zadí- val na skupinu voják v dálce. Zamra íl se tak, a se mi p í pohledu na n j zastavilo srdce.

„Co se d je?“ zeptal se Sammerin, kdy Max zahrnul sm - rem k nim.

„Mothe!“ za val.

Moth?!

Zadívala jsem se stejným sm rem a skute n . Tam, ve skupin mladík v syt zelených kabátcích, stál i Moth. Jakmile zaslechl Max v hlas, oto íl se tak zprudka, a se mu rozevlály plavé vlasy. Celý se rozzá íl, nadšen opustil své p átele a div se za námi nerozb hl, aby nás p ívítal.

„Jste zpátky! íkali sice, e se tu objevíte, ale ne ekal

jsem, e tak brzy. Tak poda ilo se vám to? Zabili jste ty otroká e?“

„Mothe,“ oslovil ho Sammerin klidnýmavšak stísn ým hlasem, který prozrazoval hlubší emoce. „Pro jsi...“

„Co tady d láš?“ vyhrkl Max. „Co to máš sakra na sob ?“

Max ho ani neposlouchal. Dokonce se mu ani nedíval do o í. Díval se ní , na jeho kabátec. Na odznak slunce na klop , na Mothovo vyšité jméno a ty d v rn známé mo-sazné knoflíky.

Mé zmatení zho klo ve zd šení. Moth na sob m l vojen-skou uniformu.

Motha pomalu p echázelo nadšením. „No... vy jste všichni odjeli a Helen nebyla zrovna nejlepší uitelka a p ed dv ma týdny nám nabídli vá n hromadu pen z za...“

„Narukoval jsi,“ hlesl Sammerin.

„Zatracen . To snad ne. Co t to napadlo?“ prskl Max nejd ív tiše, ale jeho hlas postupn nabíral na síle. „Sammerin t nechá bez dozoru na dva týdny a ty ute eš a p idáš se k armád ?!“

Moth byl jediným lov kem v celé širé A e, který um l své emoce ovládat tak chab , e jsem po ád cítila ka di ký jejich záchv v. l nyní jsem cítila, jak se jeho radost zm nila v uk ivd ní. „Já... jen jsem myslel... ty i Sammerin jste slou-ili, tak... tak jsem myslel...“

„V bec jsi nemyslel. Tohle bylo strašn hloupé rozhodnutí, Mothe. Strašn ukvapené.“

„Já ... já jen...“

„Ty jen co?“

„Maxi,“ zašeptala jsem a chytla ho za ruku. Max vydechl skrz za até zuby.

Moth mezi námi t kal o ima anakoneczakotvil pohledem u Sammerina.

„Myslel jsem, e budete mít radost,“ hlesl tiše. Sammerin vypadal, jako by ho n kdo ude il. l já m la ten pocit.

„Jak t to napadlo?“ zavrtl hlavou Sammerin. Max si jen odfrkl.

„Radost? Ne, m li jsme o tob vyšší mín ní, ne ...“

„Maxi.“ Stiskla jsem mu rukou záp stí, tak e se na m kone n podíval. „To sta í.“

Chvíli na m jen hled l a v tom zlomku vte iny mezi námi z stala viset ve vzduchu všechna ta slova, s nimi se ani jeden z nás nedokázal poprat. Potom se mi vytrhl, oto il se a vydal se po cest dál.

Moth vypadal, jako by se m l ka dou chvíli rozplakat.

„Omlouvám se,“ ekl tiše, jako by ho nic jiného nenapadlo, a koli netušil, za co se omlouvá.

Já to ale v d la. V d la jsem to naprosto p esn .

„Ty za tohle nem eš, Mothe,“ pov d la jsem mu a podívala se na n j. Ješt m l kula ou ké tvá e, byl sotva teenager, jemu celé roky neporostou vousy. Pak jsem se podívala na Sammerina a poznala jsem, e oba myslíme na toté .

Ud lalo se mi pon kud nevolno a ve vzteku se mi zato ila hlava. Nezlobila jsem se na Motha, ale na všechno, co ho dovedlo a sem.

Je to ješt kluk.

Ale co ho te eká? Co všechno mu sv t provede?

Co provede nám všem? ozval se mi v duchu tenký hlásek.

„Ty za tohle nem eš,“ zopakovala jsem a vydala se za Maxem.

Dostihla jsem ho a daleko za domem. Odbo il ze všech hlavních cest a vydal se sm rem k opušt né zarostlé louce na kraji pozemk . U se smrákalo a ve vzduchu se povalovala mlha, která zahalila nebe do šedého závoje a ze vzdálených hor ud lala jen nejasné obrysy. P ed námi se rozkládal hluboký zelený les a d m se kr il daleko za námi.